

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАД
Посебно одељење
Кж3-По1 1/25
28.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија Јелене Шкулић, председника већа, Снежане Јовановић, Душанке Ђорђевић, Здравке Ђурђевић и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Каличанин Војновић и записничара Оливере Мандић Јоксић, у кривичном предмету **окривљеног АА и др**, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ и др, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића, те окривљеног ББ и браниоца окривљеног ББ, адвоката Едвина Прелића, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, Кж1 По1 бр. 17/24 од 23.10.2024. године, након седнице већа одржане дана 07.04.2025. године, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Оливере Перишић и Слободана Сташевића, те окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Едвина Прелића, а у одсуству уредно обавештених бранилаца окривљеног АА, адвоката Миодрага Глоговца и Слободана Антонића, те након претреса одржаног пред судом трећег степена дана 28.05.2025. године, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Оливере Перишић и Миодрага Глоговца, те окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Едвина Прелића, а у одсуству уредно обавештених бранилаца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића и Слободана Сташевића, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића, те делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, Кж1 По1 бр. 17/24 од 23.10.2024. године, тако да сада гласи:

Окривљени АА, ЈМБГ ..., од оца ... и мајке ..., девојачко - породично име мајке ..., са осталим личним подацима као у изреци првостепене пресуде,

Окривљени ББ, ЈМБГ ..., од оца ... и мајке ..., девојачко - породично име мајке ..., са осталим подацима као у изреци првостепене пресуде,

К Р И В И С У

I

Што су:

У периоду од априла 2016. до 14.09.2016. године, у ..., у стању урачунљивости, способни да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесни забрањености својих радњи, чије су извршење хтели, и то окривљени АА, у својству ..., искористио свој службени положај и овлашћења у намери прибављања користи окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне затвора, на тај начин што је у предмету Вишег суда у Шапцу 1Кв 96/16 дана 01.09.2016. године донео решење којим је усвојио захтев за понављање кривичног поступка осуђене ВВ, којим се применом института “привилегија здруживања” дозвољава понављање кривичног поступка и у односу на окривљеног ББ, који је као саосуђени са ВВ, по правноснажној пресуди Вишег суда у Шапцу 4К бр. 71/13 од 10.02.2014. године требало да ступи на издржавање казне затвора у трајању од 7 месеци дана 10.02.2016. године, по решењу Основног суда у Панчеву Ик бр. 21/16 од 21.01.2016. године, којим му је одбијена молба за одлагање извршења казне затвора, иако је окривљени АА знао да је правноснажним решењем Вишег суда у Шапцу Кв бр. 389/15 од 02.02.2016. године претходно био одбачен захтев за понављање кривичног поступка, а које решење је потврђено од стране Апелационог суда у Новом Саду решењем Кж2 545/16 од 11.04.2016. године уз образложење да приложени налаз и мишљење вештака економско - финансијске струке Љубише Ћирића није нови доказ, јер је већ раније био предмет разматрања од стране Апелационог суда у Новом Саду у пресуди Кж1 532/14 од 23.10.2015. године по жалби осуђеног ББ изјављеној против првостепене пресуде К бр. 71/13 од 10.02.2014. године, па упркос томе што је у моменту одлучивања по наведеном захтеву окривљени АА поводом истих чињеница имао две одлуке Апелационог суда о томе да се овај налаз не може сматрати новим доказом, ... најпре 01.06.2016. године донео наредбу да се изврши извиђајна радња испитивање истог вештака економско - финансијске струке Љубише Ћирића, који је дао исти већ раније разматрани налаз и мишљење и на основу којег је дана 01.09.2016. године на одржаној седници ванпретресног већа сугерисао члановима већа усвајање захтева и у односу на ББ ради наведеног уједначавања судске праксе и ставова Апелационог суда, те усвојио захтев за понављање кривичног поступка у односу на осуђену ВВ, по ком решењу се управо усваја као нови доказ економско - финансијско вештачење Љубише Ћирића, супротно одредби члана 473 став 1 тачка 3 ЗКП, на шта су окривљеног АА са умишљајем подстрекавали сада осуђени ГГ, ..., сада осуђени ДД и окривљени ББ, тако што је окривљени ББ од окривљеног ДД, знајући за његове контакте са људима из правосуђа и да је он у пријатељским односима са сада осуђеним ГГ, ..., а овај у пријатељским односима са окривљеним АА, ..., захтевао да се у што краћем року пред Вишим судом у Шапцу пронађе решење његовог проблема, па је сада осуђени ДД захтевао од сада

осуђеног ГГ помоћ за његовог пријатеља ББ “који му је ставио живот у руке”, па су тако:

Окривљени ББ, након што је до априла 2016. године искористио сва правно дозвољена средства и након што му је одбијена молба за одлагање извршења казне затвора у поступку извршења пред Основним судом у Панчеву и након што је одбачен његов захтев за понављање кривичног поступка пред Вишим судом у Шапцу решењем Кв бр. 389/15 од 02.02.2016. године, од сада осуђеног ДД тражио помоћ да му се на било који начин омогући да не издржава ову казну, па је сада осуђени ДД ангажовао адвоката да сачини нови захтев за понављање кривичног поступка, али сада у односу на осуђену ВВ, након чега је овај поднесак предао окривљеном ББ који га је однео ВВ на потпис, а затим га дана 21.04.2016. године поднео Вишем суду у Шапцу, након чега је у вези са поднетим захтевом сада осуђени ДД ступио у контакт са сада осуђеним ГГ од кога је у периоду од 04.07.2016. до 14.09.2016. године у више наврата у телефонским разговорима и при непосредним сусретима у угоститељским објектима у ... - “...”, “...”, “...” и ... и “...”, тражио да помогне његовом пријатељу, у вези са чим је сада осуђени ГГ тражио од окривљене ЋЋ (која је правноснажно ослобођена од оптужбе) да сачини писани акт у погледу садржине образложења могуће одлуке коју ће донети окривљени АА у поступку одлучивања по предмету захтева за понављање кривичног поступка, након чега је 09.08.2016. године сада осуђени ГГ у телефонском разговору саопштио сада осуђеном ДД да је потребно да се ББ извесно време склони, јер је за њим расписана потрага од стране Основног суда у Панчеву, па је окривљени ББ дана 12.08.2016. године напустио територију Републике Србије преко граничног прелаза са Црном Гором, а затим се ради даљег договора око одлучивања по поднетом захтеву дана 09.08.2016. године у ... у угоститељском објекту “...” најпре састају сада осуђени ГГ и сада осуђени ДД, а након тога истог дана се сада осуђени ГГ састаје са окривљеним АА у угоститељском објекту “...” у ..., а након што је окривљена ЋЋ (која је правноснажно ослобођена од оптужбе) сачинила писани акт (нацрт) који је насловила као “привилегија здруживања” и предала сада осуђеном ГГ, који он дана 23.08.2016. године односи окривљеном АА у његову породичну кућу у ..., након чега окривљени АА наведени нацрт односи у Виши суд у Шапцу и исти придружује предмету 1Кв 96/16 без службеног завођења, у вези чега је уследило више телефонских разговора између сада осуђеног ГГ и окривљеног АА у којима сада осуђени ГГ инсистира да окривљени АА што пре иницира седницу ванпретресног већа Вишег суда у Шапцу, па је дана 01.09.2016. године окривљени АА на седници ванпретресног већа ..., сугерисао члановима већа да се донесе позитивна одлука по наведеном захтеву, после које седнице га истог дана позива телефоном сада осуђени ГГ и пита: “Који је дим, црни или бели?”, а окривљени АА му саопштава “прави” и да ће отправак решења бити готов за пар дана, којом приликом му сада осуђени ГГ указује на извесност награде, а затим се сада осуђени ГГ истог дана 01.09.2016. године у угоститељском објекту “...” у ... састаје са сада осуђеним ДД кога обавештава о позитивном исходу и који том приликом позива телефоном окривљеног ББ, а затим телефон предаје сада осуђеном ГГ који га назива “побегуљом” и који му саопштава да је донета позитивна одлука, а затим сада осуђени ГГ ради даље реализације договора са сада осуђеним ДД и окривљеним ББ дана 14.09.2016. године у Вишем суду у Шапцу од окривљеног АА преузима оригинални отправак решења 1Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, пре експедиције, иако записник о већању и гласању није био потписан од свих чланова већа и са сада осуђеним ДД се договара да му исти преда, након чега се састају у ... у

угоститељском објекту “...” где сада осуђени ГГ предаје оригинални примерак наведеног решења сада осуђеном ДД о чему он одмах обавештава окривљеног ББ да ради “берићета” донесе част, те окривљени ББ ангажује ... ЕЕ која долази у наведени угоститељски објекат и предаје сада осуђеном ДД новчани износ од 100 евра, а овај њој наведено решење;

II

Окривљени АА

Дана 18.05.2016. године, у ..., у ..., невршењем своје службене дужности, при чему је био способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свестан забрањености својих радњи, чије извршење је хтео, иако је, сходно одредби члана 54 став 3 Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС” бр. 116/2000), Виши суд у Шапцу извештајем комисије, ..., број Су I-5 4/16 од 18.05.2016. године, о извршеној контроли у Ик предметима Основног суда у Лозници, наложио хитно отклањање неправилности у поступању у предмету Ик 33/13, за који је утврђено да је “издржавање казне осуђеном ЖЖ одлагано дуже од три године, при чему је од укупно петнаест пута, тринаест пута из медицинских разлога, с тим да је провера здравственог стања осуђеног путем вештачења извршена само једном и то тако да је вештачење поверено управо лекару чије је уверење о здравственом стању приложено уз молбу”, о утврђеном стању истог дана у телефонском разговору обавестио сада осуђеног ГГ наводећи да у Ик предметима Основног суда у Лозници има осам критичних осуђених лица који до 1. јула 2016. године морају ступити на издржавање казне, па када му је сада осуђени ГГ саопштио да се ту налази и лице које је “исплаћивало понављање” односно осуђени ЖЖ, окривљени се, и поред налога из извештаја комисије ..., са тим сагласио и није захтевао од сада осуђеног ГГ хитно отклањање неправилности у наведеном предмету, па је сада осуђени ГГ након њиховог разговора донео још два решења о одлагању извршења казне осуђеном ЖЖ и то решења од 25.05.2016. и 19.08.2016. године, не поступајући по налогу из извештаја,

-чиме је окривљени АА извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, а окривљени ББ кривично дело злоупотреба службеног положаја подстрекавањем из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 34 КЗ,

Па суд, применом наведених законских одредби, као и одредби чл. 1, 2, 4, 42, 45 и 54 КЗ,

ОСУЂУЈЕ

Окривљеног АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца, у коју казну затвора ће се, применом одредбе члана 63 КЗ, окривљеном урачунати време лишења слободе и у притвору од 14.09.2016. године, 21:10 часова, када је лишен слободе, до 27.01.2017. године, када је на слободу пуштен.

Окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци.

На основу одредбе чл. 261 - 264 ЗКП, ОБАВЕЗУЈУ СЕ окривљени АА и окривљени ББ да на име трошкова кривичног поступка - судског паушала плате износ од по 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те износ трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадно, посебним решењем;

Док се у преосталом делу жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Стасевића, браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, окривљеног ББ и браниоца окривљеног ББ, адвоката Едвина Прелића, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, Кж1 По1 17/24 од 23.10.2024. године, ставом I изреке, усвајањем жалбе Тужилаштва за организовани криминал, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К По1 бр. 41/22 од 27.10.2022. године, у односу на тачку II изреке, у односу на окривљене АА и ББ, те је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, а окривљени ББ због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја подстрекавањем из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 34 КЗ, док је, ставом II и III изреке, окривљени АА оглашен кривим због извршења једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ. Суд је окривљеном АА за наведена кривична дела претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, описано у ставу I изреке, казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 у вези члана 33 и 61 КЗ, описаног у ставу II и III изреке, казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, те га, даљом применом одредбе члана 60 и 63 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору. Окривљени ББ је због извршеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја подстрекавањем из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 34 КЗ, осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, и то паушалног износа од по 50.000,00 динара, који су дужни платити у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против ове пресуде, благовремене жалбе су изјавили:

-окривљени АА и његови браниоци, адвокати Миодраг Глоговац, Слободан Антонић и Слободан Стасевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, одлуке о казни и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду, тако што ће одбити као неосновану жалбу Тужилаштва за организовани криминал, изјављену против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, К-По1 бр. 41/22 од 27.10.2022. године, у односу на окривљеног АА и наведену пресуду у том делу потврдити;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Оливера Перишић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА ослободити кривичне одговорности;

-окривљени ББ, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, одржи претрес пред другостепеним судом и преиначи првостепену пресуду и ослободи га од оптужбе и

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Едвин Прелић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након отварања претреса пред другостепеним судом и поновног извођења предложених доказа, усвоји жалбу браниоца окривљеног ББ, одржи претрес пред другостепеним судом, преиначи пресуду у корист окривљеног ББ и ослободи га од оптужбе.

Јавни тужилац Јавног тужилаштва за организовани криминал, у поднеску Ктж бр. 2/25 од 22.01.2025. године, изнео је предлог да се одбију као неосноване жалбе окривљеног ББ, браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, браниоца окривљеног ББ, адвоката Едвина Прелића, као и окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића и потврди пресуда Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, Кж1 По1 17/23 од 23.10.2024. године.

Увидом у предметне списе утврђено је да је најпре пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељења за организовани криминал, Кж1 По1 5/23 од 20.10.2023. године, усвојена жалба Тужилаштва за организовани криминал и преиначена у овом поступку друга по реду првостепена пресуда, те окривљени АА, ГГ, ДД и ББ оглашени кривим због извршења кривичних дела и осуђени на казне затвора, док је одбијена жалба Тужилаштва за организовани криминал изјављена против првостепене пресуде у ослобађајућем делу, у односу на окривљену ЂЂ и првостепена пресуда у том делу потврђена.

Одлучујући о жалбама изјављеним на ову пресуду, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал донео је решење КжЗ По1 1/24 од 17.05.2024. године, којим су усвојене жалбе окривљених и њихових бранилаца, па је у односу на окривљеног АА и ББ укинута пресуда Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, Кж1 По1 5/23 од 20.10.2023. године и предмет у том делу враћен другостепеном суду на поновно суђење, након чега је, по одржаном претресу пред другостепеним судом, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, донео сада ожалбену пресуду Кж1 По1 17/24 од 23.10.2024. године.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је најпре одржао седницу већа у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Оливере Перишић и Слободана Сташевића, окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Едвина Прелића, те у одсуству уредно обавештених бранилаца окривљеног

АА, адвоката Миодрага Глоговца и Слободана Антонића, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, па, како је нашао да је у конкретном случају основано изјављеним жалбама окривљеног АА и његових бранилаца указано овом суду да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а што је условило и погрешну примену закона, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у смислу одредбе члана 455 став 2 ЗКП, по изјављеним жалбама *одржао претрес пред трећестепеним судом*, а ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања и отклањања начињених неправилности.

Претрес пред трећестепеним судом је одржан дана 28.05.2025. године, у присуству јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Тамаре Ристић, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Оливере Перишић и Миодрага Глоговца, те окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Едвина Прелића, а у одсуству уредно обавештених бранилаца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића и Слободана Сташевића.

На претресу пред трећестепеним судом, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, саслушао је окривљене АА и ББ, те испитао сведоке ЕЕ и ЗЗ, након чега су прочитани сви докази који су изведени на главном претресу пред првостепеним судом и на претресу пред другостепеним судом, извршен је увид у списе Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, КжЗ По1 бр. 1/24 и прочитани писани докази у прилогу жалбе окривљеног АА, док су одбијени, као сувишни, преостали доказни предлози одбране, како ће то надаље бити образложено.

У изнетој одбрани, на претресу одржаном пред овим судом, *окривљени АА* је остао при свему ономе што је изјавио у досадашњем току поступка и додао да је пуно пута говорио и да не би имао ништа посебно да каже јер је све речено, те истакао да није извршио ниједну радњу односно да нема доказа ни за једну радњу која му је стављена на терет и за коју је оглашен кривим. На питање свог браниоца шта је окривљеном ББ одложено спорним решењем - почетак издржавања казне затвора или пресуда, окривљени је изјавио да изрека решења, у ставу другом, гласи да се одлаже извршење пресуде, а не казне. Не зна на основу ког члана ЗКП је тада одлучено, али то свакако није применом оне одредбе закона како је то изреком ожалбене пресуде утврђено, већ применом неког другог члана. Оптужни акт и пресуда помињу један став који се односи на нешто друго, што је посебан вид понављања поступка, а у конкретном случају се не ради о томе, већ је реч о понављању на основу нових доказа. Окривљени ББ је, према његовим сазнањима, ступио на издржавање казне дана 29.09.2016. године, издржао је казну и изашао на условни отпуст у фебруару 2017. године, а решење које се односи на понављање поступка поводом захтева ВВ је донето 1. септембра 2016. године. По жалби јавног тужиоца, Апелациони суд у Новом Саду је донео одлуку у октобру те године, а првостепени суд тј. Виши суд у Шапцу, и то КВ веће, одлучило је последњег дана децембра, тако да је коначна одлука поводом жалбе браниоца донета у фебруару 2017. године од стране Апелационог суда, након што је осуђени ББ већ изашао са казне затвора. Дакле, све време трајања поступка до правноснажности одлуке о захтеву, окривљени ББ је био практично на издржавању

казне, тако да његова казна није одложена. Објаснио је да, ако је лице било под потрагом, потерницом, због избегавања почетка издржавања казне затвора, пракса је да се у том случају осуђеном не даје условни отпуст са издржавања казне затвора, а у конкретном случају је окривљени ББ пуштен на условни отпуст, због чега сматра, иако не зна детаље, да то значи да окривљени ББ није био под потрагом или потерницом. Лице које је “исплаћивало понављање” је окривљени ИИ јер је он осуђен за крађу новчаног износа од 50.000 евра и после правноснажности пресуде је извршио исплату оштећеном, обештетио га је, што је био обавезан не само због тог дела, него зато што га је пресуда обавезивала, па је у конкретном случају реч о *ergo in persona*.

Окривљени ББ је, приликом саслушања на претресу пред овим судом, остао при раније изнетој одбрани, наводећи да нема шта да дода, па је на питање браниоца окривљеног АА, изјавио да у овом тренутку не зна кад је ступио на издржавање казне затвора, прекинуо је то у глави, реч је о црној мрљи коју жели да избрише из сећања, а на питање свог браниоца, навео је да не зна колико му је издржавање казне скраћено односно кад је пуштен на условни отпуст. Истакао је да све што му се ставља на терет “нема благе везе и није истина.”

Сведок ЕЕ, ..., приликом испитивања на претресу пред судом трећег степена, навела је да остаје при свему ономе што је претходно изјавила, а да је суштина у томе да никакву корист никоме није дала, нити јој је ишта тражено.

Истом приликом, *сведок ЗЗ*, ..., у свему је остао при раније датом исказу и није имао шта да дода.

Након оцене доказа који су изведени на претресу пред трећестепеним судом, те речи странака и бранилаца, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, закључио је да су жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића, те браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, делимично основане, а да су жалбе окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Едвина Прелића, неосноване, следом чега је донета одлука као у изреци ове пресуде.

У жалби окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића, те жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, понављају се наводи из другостепеног поступка, спори се утврђено чињенично стање, описано у *ставу I изреке* ожалбене пресуде и истиче теза одбране да је другостепени суд погрешном оценом доказа утврдио да је окривљени АА прибавио корист окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне до завршетка одлучивања по захтеву за понављање кривичног поступка који је поднела ВВ. Наиме, у жалбама је истакнуто да је суд погрешно изједначио институт одлагања пресуде и институт одлагања извршења казне, те да у конкретном случају до наступања одлагања извршења казне окривљеном ББ није ни дошло, сагласно чему њему корист није ни прибављена. Заправо, окривљени ББ, по пресуди Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13 од 10.02.2014. године, на издржавање казне затвора у трајању од 7 месеци ступио је дана 29.09.2016. године и ову казну је, уз пуштање на условни отпуст, издржао у фебруару

2017. године, а из доказа у списима следи да је коначна одлука поводом жалбе на решење ванпретресног већа Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, за чије доношење, уз искоришћавање службеног положаја и овлашћења, а како би била прибављена корист окривљеном ББ, окривљени АА изреком побијане пресуде је оглашен кривим, донета тек у фебруару 2017. године, након што је осуђени ББ већ изашао из затвора. Дакле, све време трајања поступка окривљени ББ је практично био на издржавању казне, тако да његова казна није одложена, из чега се може закључити да корист, као битан елемент кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, за које је окривљени АА, ставом I изреке ожалбене пресуде, оглашен кривим, није ни прибављена.

Према ставу трећестепеног суда, основано је изјављеном жалбом окривљеног АА и његових бранилаца указано да из доказа изведених током трајања кривичног поступка следи да радњама окривљеног АА није прибављена корист окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне затвора, али овај чињенични закључак, супротно жалбеним наводима, не значи да из доказа у списима следи и да окривљени АА није извршио кривично дело које му је стављено на терет, већ доводи до другог закључка – да је *кривично дело*, за које је оглашен кривим ставом I изреке ожалбене пресуде, *остало у покушају*, у смислу одредбе члана 30 КЗ, на који начин је другостепена пресуда и преиначена.

Наиме, према налажењу овог суда, током поступка изведеним доказима утврђено је да је окривљени АА искористио свој службени положај и овлашћења да би окривљеном ББ прибавио корист у виду одлагања извршења казне затвора односно према доказима у списима предмета, *јавни тужилац је доказао да је окривљени АА предузео радње за које се терети оптужним актом*, али да, и поред тога, до наступања последице није дошло. Наиме, одлагање извршења казне затвора окривљеном ББ није наступило, али то не значи да окривљени АА радње кривичног дела није предузео у намери да такву корист окривљеном ББ прибави.

Кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ је довршено када је службено лице, које је искористило свој службени положај или овлашћење, себи или другом физичком или правном лицу прибавило какву корист. Ако је предузета радња извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја била усмерена на то да се постигне корист, а до тога није дошло, постоји покушај овог кривичног дела.

Према ставу овог суда, умишљај окривљеног АА је био усмерен на наступање последице односно *радње окривљеног предузете су у намери да се окривљеном ББ прибави корист у виду одлагања извршења казне затвора*, због чега је и донето решење којим је усвојен захтев за понављање кривичног поступка осуђене ВВ и, применом института “привилегија здруживања”, дозвољено понављање кривичног поступка и у односу на окривљеног ББ. Дакле, окривљени АА је свесно, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења, у својству председника ванпретресног већа, донео предметно решење, а околност да до одлагања извршења казне затвора у коначном није дошло, код чињенице да је окривљени радње предузео у намери да до тог одлагања дође, није од значаја за утврђење кривице окривљеног АА за кривично дело злоупотреба службеног положаја, које је, као што је речено, остало у покушају у смислу

одредбе члана 30 КЗ.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је става да је, сагласно целокупно утврђеном чињеничном стању, окривљени АА имао свест о томе да службену радњу не предузима у интересу службе, већ ради остваривања последице кривичног дела односно ради прибављања користи окривљеном ББ, при чему та корист, у смислу одредбе члана 359 став 1 КЗ, може бити било каква корист којом се ствара повољнији положај за одређено лице у било којој сфери друштвеног живота, а што је свакако одлагање извршења казне затвора на коју је правноснажном пресудом осуђен, с тим да кривично дело, као што је објашњено, није свршено јер корист није прибављена, већ је кривично дело остало у покушају.

Због наведеног, жалбени наводи окривљеног АА и његових бранилаца, а који су наведени и у жалби браниоца окривљеног ББ, адвоката Едвина Прелића, у којима се истиче да је у конкретном случају реч о процесном и неправноснажном решењу, будући да је била дозвољена жалба на решење Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, којим је усвојен захтев за понављање кривичног поступка осуђене ВВ и, применом института “привилегија здруживања”, дозвољено понављање кривичног поступка и у односу на окривљеног ББ, те да је било очекивано да јавни тужилац на решење и изјави жалбу јер је два пута у том кривичном поступку изнео став о томе да захтев за понављање поступка треба одбацити, оцењени су као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари.

Наиме, према ставу овог суда, јавни тужилац је доказао да окривљени АА предузео радње које су му оптужним актом стављене на терет, а то су оне радње које је, у циљу наступања забрањене последице – прибављања користи окривљеном ББ, окривљени АА, сходно свом службеном положају и овлашћењима, и био у прилици да предузме, па чињеница да је противправна радња окривљеног, коју је предузео, само једна у низу оних које су требало да доведу и до фактичког одлагања извршења казне затвора окривљеном ББ, при чему се за испуњеност осталих услова у циљу наступања забрањене последице окривљени АА није ни теретио оптужбом јавног тужиоца, то не негира значај противправне радње овог окривљеног за коју је са степеном извесности утврђено да је предузета. Дакле, како је, сходно императивним одредбама ЗКП, нужно да одлука којом је дозвољено понављање поступка постане правноснажна да би производила правно дејство тј. да би довела до одлагања извршења пресуде, а тиме и до извршења казне, то, према ставу овог суда, истакнути наводи жалби окривљеног АА и његових бранилаца, иду у прилог закључка овог суда да је кривично дело окривљеног АА остало у покушају, због чега је, делимичним усвајањем жалби, и одлучено као у изреци ове пресуде.

Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, неосновано се жалбама окривљеног АА и његових бранилаца истиче да је суд погрешно изједначио институт “одлагања извршења пресуде” и институт “одлагања извршења казне”, будући да одлагање извршења конкретне пресуде у односу на окривљеног ББ и није ништа друго него одлагање извршења казне затвора на коју је окривљени ББ том пресудом осуђен.

Наводи жалби о томе да, иако се већина предмета по захтевима за понављање

поступка у суду окончава у року од месец дана, предметни захтев за понављање поступка је у суд примљен у априлу 2016. године, а одлука је донета и решење експедовано после пет месеци, па овај период упућује на то да поступање окривљеног АА не указује на намеру помоћи окривљеном ББ, такође су оцењени као неосновани. Наиме, из доказа у списима произлази да су у предмету формираном по захтеву за понављање кривичног поступка осуђене ВВ, у коме је, применом института “привилегија здруживања”, дозвољено понављање кривичног поступка и у односу на окривљеног ББ, списи у два наврата достављени тужилаштву на изјашњење, да су затим спроведене извиђајне радње и предузето вештачење од стране вештака економско – финансијске струке Љубише Ћирића, а такође и прибављени списи Вишег суда у Шапцу К бр. 81/13, то је, дакле, укупном трајању поступка по захтеву за понављање кривичног поступка, према ставу овог суда, допринело управо поступање окривљеног АА које је чинио у намери да прибави корист окривљеном ББ односно предмет је пет месеци решаван у суду управо зато што је окривљени АА имао интерес да се он реши на одређени начин односно да се усвоји захтев за понављање поступка и тиме прибави корист окривљеном ББ, те да је управо из тог разлога окривљени АА, ..., лично дао наредбу о спровођењу извиђајних радњи – прибављања списка Вишег суда у Шапцу К бр. 81/13 и извођења/прибављања доказа вештачењем од стране вештака економско - финансијске струке Љубише Ћирића, па је и сам тај поступак трајао онолико колико је то објективно било нужно због свих процесних радњи које су у том смислу морале бити предузете у циљу коначног доношења одлуке у корист окривљеног ББ, а навод жалбе да је спис Кв бр. 96/16 у ванпретресном већу био шест пута, те да се зато може закључити да се у њему поступало савесно, детаљно и одговорно, оцењен је као неоснован.

У жалбама се неосновано истиче да окривљени АА није имао сазнања да постоје раније одлуке суда из којих следи да се налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића не може сматрати новим доказом и не може бити основ за понављање кривичног поступка. Инсистира се на томе да је у предмету ББ, Виши суд у Шапцу донео пресуду К бр. 71/13 дана 10.02.2014. године, те да је о правилности и законитости ове пресуде одлучивао Апелациони суд у Новом Саду, који је одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду одлуком Кж1 532/15 од 23.10.2015. године. Међутим, иако је, уз жалбу изјављену у корист окривљеног ББ, приложен налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића, а у жалбеном поступку отворен претрес и на њему изведени докази, међу њима се не налази вештачење вештака Љубише Ћирића. Дакле, жалбени суд, према ставу одбране, овај доказ није извео, није га ни ценио, нити је у образложењу пресуде Апелационог суда у Новом Саду вештачење поменуто, па, сагласно томе, не постоји одлука суда из које би произашло да се налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића не може сматрати новим доказом. Такође, у решењу Вишег суда у Шапцу Кв бр. 389/15 од 02.02.2016. године, којим је одбачен захтев за понављање кривичног поступка осуђеног ББ, погрешно је наведено да налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића није нови доказ, будући да је он цењен у пресуди Апелационог суда у Новом Саду, који је одлучивао о жалби на пресуду јер, као што је речено, из доказа у списима следи да у том жалбеном поступку овај доказ није изведен. Иста констатација је, по ставу жалби, погрешно наведена и у решењу Апелационог суда у Новом Саду Кж2 545/16 од 11.04.2016. године, којим је одлучено о жалби на решење Вишег суда у Шапцу Кв бр. 389/15, те је и тада речено да налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића не може бити сматран новим доказом јер је изведен и оцењен

у жалбеном поступку против осуђујуће пресуде.

Међутим, и ови жалбени наводи су оцењени као неосновани. Наиме, током поступка није било спорно да је, уз жалбу, на пресуду Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13 од 10.02.2014. године, којом је, између осталих, окривљени ББ оглашен кривим због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 у вези члана 61 КЗ, достављен и налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића. Исто тако, из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 532/14 од 23.10.2015. године, следи да је донета након одржаног претреса пред другостепеним судом који је, оценом свих изведених доказа, закључио да су „наводи изнети у жалбама бранилаца окривљених и јавног тужиоца, којима се пресуда побија из свих законских разлога, неосновани.“ На страни 10 ове пресуде, констатовано је да је Апелациони суд у Новом Саду „ценио и остале жалбене наводе бранилаца окривљених којима се чињенично стање оспорава као потпуно и правилно утврђено, као и оне којима се полемише са оценом доказа од стране првостепеног суда, па налази да су исти без основа и без утицаја на другачији исход овог поступка.“

Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, иако се предметно вештачење дословце не помиње у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Кж1 532/14 од 23.10.2015. године, будући да током поступка није било спорно да је оно достављено уз жалбу браниоца окривљеног ББ, исто је било предмет разматрања суда у жалбеном поступку, који је на одржаном претресу утврдио чињенично стање, те потврдио осуђујућу пресуду према окривљеном ББ.

Овај суд је посебно имао у виду чињеницу да је и у самом решењу Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, на страни 7, пасус други, наведено да “такође, ванпретресно веће сматра да околност да је Апелациони суд у Новом Саду, поводом жалбе браниоца осуђеног ББ, која је била изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13 од 10.02.2014. године, разматрао и налаз и мишљење вештака Љубише Ћирића, није сметња да се на основу његовог налаза и мишљења уважи захтев за понављање кривичног поступка осуђене ВВ, јер се ради о новом доказу у односу на осуђену ВВ”, коју одлуку је потписао окривљени АА, па жалбени навод о томе да окривљени АА није знао да предметни налаз и мишљење судског вештака, по правилној примени закона, не може бити третиран као нови доказ, оцењен је као срачунат на избегавање кривице.

Дакле, наводи жалби да је теза тужилаштва да је налаз и мишљење вештака био предмет разматрања Вишег суда у Шапцу и Апелационог суда у Новом Саду - аксиом односно теза која није ни морала да се доказује у поступку јер из садржине списка јасно произлази да налаз и мишљење овог вештака у поступцима пред Вишим судом у Шапцу и Апелационим судом у Новом Саду нису ни извођени, те да у том смислу није било сметњи да овај налаз и мишљење вештака буде третиран као нови доказ у поступку по захтеву за понављање кривичног поступка осуђене ВВ, оцењени су као неосновани, будући да је, као што је претходно речено, и у самом решењу изричито наведено да је ванпретресном већу, којим је председавао окривљени АА, било познато да је предметно вештачење разматрано у жалбеном поступку пред Апелационим судом у Новом Саду, али је изнет став да то није сметња да налаз и мишљење вештака буде третиран као нови доказ у односу на осуђену ВВ, а, по „привилегији здруживања“, и у

односу на овде окривљеног ББ.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, посебно је имао у виду да из доказа у списима следи да је кривица окривљеног ББ у предмету Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13, неспорно утврђена на основу исказа саокривљеног ЈЈ пред полицијом и из истраге, где је овај окривљени *признао да је окривљеном ББ дао новац да би извршио царинијење два аутомобилска мотора*, затим, на основу исказа сведока КК и ЛЛ, као и писаних доказа. У пресуди Апелационог суда у Новом Саду Кж1 532/14 од 23.10.2015. године, на страни 9, констатовано је да, према ставу тог суда, окривљени ББ „није могао да изврши службену радњу коју је извршио односно да службеним печатом овери царински документ да је *обрачунао и наплатио царинску обавезу по основу увоза робе коју путници носе са собом*, с обзиром на то да је *знао да наведени мотори тога дана нису били доступни на граничном прелазу Мали Зворник*, што доводи до закључка да у оквиру свог службеног овлашћења није смео да изврши службену радњу коју је извршио и то дана 09.03. и 26.06.2011. године, а *за исту је као службено лице примио поклон у новицу и то у износу од 200 евра.*“ У овој пресуди је наведено да је првостепени суд правилно закључио да се у радњама окривљеног ББ стичу елементи бића једног продуженог кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, за које је изреком пресуде Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13 од 10.02.2014. године и оглашен кривим. Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у датом контексту, посебно је ценио чињеницу да из исказа Љубише Ћирића, испитаног у својству сведока пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 03.05.2017. године и на главном претресу дана 30.11.2018. године, следи да је вештак економско - финансијске струке, уже специјалности - царински прописи, те да је у два наврата радио вештачење *за потребе Вишег суда у Шапцу* и оба пута приступио по позиву суда, затим, да је *испитиван само на околности царинских прописа* и да не зна имена лица на која су се предмети односили, као ни бројеве предмета – *вештачио је “без да је погледао предмете јер се искључиво изјашњавао у вези чињеница како се спроводи царински поступак.*”

Следствено томе, према ставу овог суда, налаз и мишљење вештака економско - финансијске струке Љубише Ћирића, не само да није нови доказ, јер је већ био предмет разматрања и Вишег суда у Шапцу и Апелационог суда у Новом Саду, у поступку према окривљеном ББ, већ је наведени доказ таквог квалитета да свакако сам за себе или у вези са ранијим чињеницама или доказима не може довести до одбијања оптужбе или ослобођења од оптужбе или до осуде по блажем кривичном закону, у смислу одредбе члана 473 став 1 тачка 3 ЗКП, због чега одлука окривљеног АА да се, искључиво на основу овог вештачења, дозволи понављање кривичног поступка у односу на осуђену ВВ, а, по „привилегији здруживања“, и у односу на окривљеног ББ, према коме је овим решењем одложено извршење пресуде Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13, није донета на основу правилне примене закона и слободног судијског уверења, како је то у жалбама истакнуто, и не ради уједначавања судске праксе, како је то у одбрани неосновано истицано, већ искључиво у намери да се окривљеном ББ прибави корист. Другим речима, ова одлука није донета у интересу службе јер за њу не постоје логични, правилни и у закону утемељени разлози. На овакав закључак суда неспорно упућује и садржина пресретнутих разговора који су с тим у вези вођени, као и писани доказ – акт насловљен као „привилегија здруживања“, који је, искључиво за потребе

овог предмета, сачинила окривљена ЂЂ (... , која је правноснажно ослобођена од оптужбе) и предала га осуђеном ГГ, ..., који је он потом однео окривљеном АА, а окривљени АА га придружио предмету Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16, без службеног завођења, а ради коришћења приликом писане израде спорног решења.

У жалби окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића, понавља се навод из другостепеног поступка о томе да је окривљени АА објавио десетак стручних радова који третирају пре свега проблем неуједначене судске праксе, те је неке од тих радова доставио и суду, а да тај податак говори да се окривљени није бавио конкретним предметом на незаконит и неправилан начин, него је покушао да предузме оно што је у његовој надлежности – да допринесе уједначавању судске праксе. Наиме, према ставу жалбе, Апелациони суд у Новом Саду је у предмету окривљеног ЉЉ донео ослобађајућу пресуду преиначењем првостепене осуђујуће пресуде, док је у предмету окривљеног ББ потврдио осуђујућу пресуду, иако је чињенично стање у оба предмета у претежном делу било идентично и одлука у предмету окривљеног ЉЉ донета прихватањем налаза и мишљења вештака Љубише Ћирића.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, као суд трећег степена, налази да је другостепени суд у ожалбеној пресуди правилно ценио ове, сада поновљене, жалбене наводе, те да правилно није прихватио тезу одбране окривљеног АА да је, доношењем решења Кв бр. 96/16, он заправо желео да дође до уједначавања судске праксе у односу на предмет окривљеног ЉЉ. С тим у вези, неосновано се на страни 37, 38, 39, 40, 41 жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, указује на чињенично стање у предмету у коме је окривљени ББ оглашен кривим и осуђен због извршења кривичног дела и чињенично стање у предмету у коме је окривљени ЉЉ ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело, будући да је другостепени суд правилно утврдио да се у овим предметима не ради о приближно истом чињеничном стању, а што је утврђено увидом у списе предмета К бр. 81/13 (окривљеног ЉЉ и др) и предмета К бр. 71/13 (окривљеног ББ и др).

Наиме, пресудом Вишег суда у Шапцу К бр. 81/13, која је била предмет одлучивања у жалбеном поступку Апелационог суда у Новом Саду у предмету Кж1 778/14, окривљени ЉЉ ослобођен је од оптужбе да је у шест наврата примио новац тако што је предочио саокривљенима да он, у својству цариника, може да спроведе поступак стављања под царински надзор употребљаваних моторних возила, које привредно друштво саокривљених "...”... увози за потребе крајњих купаца, због чега су саокривљени припадајућу документацију за возила и податке о крајњим купцима, заједно са новцем, предали окривљеном ЉЉ који је стављао возила под царински надзор, без физичког присуства возила и без савјештања података из документације за возила са фактичким стањем на возилима, након чега је возила упућивао на царинење у друге царинске испоставе, а саокривљенима предавао јединствене царинске исправе које је он попуњавао.

Пресудом Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13, која је била предмет разматрања у жалбеном поступку Апелационог суда у Новом Саду у предмету Кж1 532/24, следи да је окривљени ББ оглашен кривим и осуђен због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367 став 1 КЗ у вези члана 61 КЗ јер је службеним печатом

оверио царински документ да је *обрачунао и наплатио царинску обавезу по основу увоза робе коју путници носе са собом, иако је знао да наведени мотори тога дана нису били доступни на граничном прелазу* односно јер је извршио службену радњу коју није смео да изврши, *за шта је као службено лице примио поклон у новцу* и то у износу од 200 евра.“ Кривица окривљеног ББ у предмету Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13, неспорно је утврђена на основу исказа саокривљеног ЈЈ пред полицијом и из истраге, где је овај окривљени *признао да је окривљеном ББ дао новац да би извршио царинење два аутомобилска мотора*, те био категоричан у томе да предмети царинења критичним приликама нису били физички присутни на царини и да је роба оцаринена на тај начин уз претходни договор са окривљеним ББ, а затим, и на основу исказа сведока КК и ЛЛ, те писаних доказа. Дакле, предмети у том кривичном поступку су били половни мотори за аутомобиле који су оцаринени као ручни пртљаг без физичког присуства на граничном прелазу, што произлази из одбране окривљеног ЈЈ и исказа испитаних сведока, а због чега *нису ни могли бити царинени као ручни пртљаг путника*, већ су власници те половне аутомобилске моторе *већ имали у свом поседу* и само им је требало да за њих добију “царинске папире” којим би потврдили да су исти оцаринени, па је тако сведок ЛЛ у свом исказу навео “да је половни мотор купио од неких лица ромске националности који су моторе дотерали и истоварили испред његове радионице и да је то платио 150 евра, а одакле мотор потиче њему није познато..., рекли су да је мотор страни и у вези њега нису дали никакав документ.” Окривљени ББ се у том поступку бранио тако што је истицао да је у свим случајевима када је оверавао документ, он вршио контролу и да су *предмети царинења били на царини*, указао да у великом броју предмета постоји и фотографија мотора који је царинио, те поновио да он никада ни од ЈЈ, ни од неког другог лица, *није примио новац како би оцаринио робу без њеног присуства на граничном прелазу*, те, дакле, сам окривљени се бранио тако да је робу видео, фотографисао и оцаринио.

Сагласно томе, жалбени наводи окривљеног АА и његових бранилаца којима се указује на налаз и мишљење судског вештака Љубише Ћирића из ког следи да „царински службеници не могу да утичу на процедуру царинења робе јер цео поступак царинења искључиво одређује рачунарски систем, те да је нелогично да неко даје мито царинским службеницима да би убрзао поступак, јер царински службеници не могу ни на који начин утицати на процедуру царинења робе“, правилност и законитост побијане пресуде није основано доведена у питање, при чему су у предмету окривљеног ЉЉ, у коме је донета ослобађајућа пресуда, чињенично стање односно наводи оптужбе и изведени докази, а тиме и предмет оцене суда, били сасвим другачији и једино што је суштински заједничко за ове предмете јесте да су у оба случаја окривљени били цариници и да су им на терет стављена кривична дела која су учинили вршећи тај посао.

Уосталом, да се у конкретном случају не ради о „новом доказу“ произлази и из чињенице да се вештак Љубиша Ћирић у поменутом налазу и мишљењу изјашњавао о „царинској процедури“ односно, како је и сам у свом исказу истакао, „на околности царинских прописа“ и „искључиво у вези чињеница како се спроводи царински поступак“, за шта се у судском поступку и не предузима вештачење јер је суд тај који познаје, тумачи и примењује прописе.

Независно од претходног, сагласно целокупно утврђеном чињеничном стању у

овом поступку, јасно је да је поступање окривљеног АА, приликом одлучивања о поднетом захтеву за понављање кривичног поступка, у конкретном случају било мотивисано и свесно усмерено на прибављање користи окривљеном ББ, те да није предузето у циљу остваривања интереса службе.

На исправност претходног закључка суда упућују и бројни телефонски разговори обављени с тим у вези између сада осуђеног ГГ и окривљеног АА, те сада осуђених ГГ и ДД, као и ДД и окривљеног ББ. На дан када је донето спорно решење тј. 01.09.2016. године окривљени АА позива сада осуђеног ГГ да му саопшти да је донета позитивна одлука и да му каже: „Сад ћеш бити главни ту“, а на питање ГГ: „Који је дим, бели или црни?“, када се обојица смеју, окривљени АА одговара: „Прави, прави“, на шта му ГГ каже: „Добро, значи бар ћу се за ручак огребати“, па када окривљени АА на то каже: „Јесте“, ГГ каже: „Не може то да прође кроз ручак... глупости... лако ћемо ми после“, на шта окривљени АА каже: „Па да“, а ГГ: „Добро, шефе, отправак, дакле, до среде, је л' тако?“, те окривљени АА одговара: „Па, за пар дана“, а ГГ: „...Да се они припреме `вамо, оно знаш, да се спреме са укрцајем терета“, што окривљени АА одобрава и каже: „Важи, важи.“ Затим, у разговору од 06.09.2016. године, сада осуђени ГГ пита окривљеног АА да ли је потписао решење, те каже: „Е онда ћу у четвртак можда према БГД, јеси цврљнуо ти оно, ниси још?“, а окривљени АА одговара: „Ево ма пишу деца, њих троје пишу... Биће петнаест страна, бог те јеб`о, зезам се, не знам тачно, али биће сигурно десетак страна јер ту има и онај други предмет, па разлике, па пичке материне, то је нама главни аргумент“, а затим: „Закачио сам их све, и оног трећег, `ајд у пичку материну“, што се очигледно односи на осуђеног ЈЈ, те му у наставку осуђени ГГ на то каже: „И боље“, „Да се Власи не сете, капираш... како се каже, привилегија здруживања, па зато и јесте привилегија... ништа, шефе, ја ћу можда у четвртак онда свратити. Знаш зашто је цврљка та битна, због разговора са оним тамо, знаш“, а окривљени АА на то му одговара: „Да, да, наравно... Кад ја потпишем, ја ћу ти јавити.“

Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, правилно другостепени суд резонује да у ситуацији да је осуђена ВВ заиста, без интервенције окривљеног ББ, самоиницијативно поднела захтев за понављање кривичног поступка, те да није било низа активности све четворице окривљених односно окривљених АА и ББ и сада осуђених ГГ и ДД, да се прибави корист окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне затвора, несумњиво је да нико не би ни размишљао о наводном усаглашавању судске праксе, већ би наведени захтев вероватно био одбачен на исти начин као што је у истој правној ствари и са истом аргументацијом одбачен захтев за понављање кривичног поступка који је претходно лично поднео окривљени ББ. И према ставу суда трећег степена, захтев за понављање кривичног поступка који је поднела осуђена ВВ – иницијално је поднет искључиво због тога како би се доношењем позитивне одлуке у том предмету прибавила корист окривљеном ББ да он не ступи на издржавање казне затвора, а решењем Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, поред осуђене ВВ и овде окривљеног ББ, обухваћен је и ЈЈ, иако се наводни “нови доказ” у виду налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке Љубише Тирића ни не може односити на њега јер он није ни био запослен на царини (као осуђена ВВ и овде окривљени ББ), па је теза о уједначавању судске праксе Апелационог суда у Новом Саду, и према ставу овог суда, теза која је конструисана у циљу избегавања кривице окривљеног АА за кривично дело за које је у овом поступку

оглашен кривим.

Уједно, жалбени навод окривљеног АА и његових бранилаца о томе да је осуђени ГГ „ретко када био трезан“ и да је „у пијаном стању врло непредвидив и досадан и склон разним глупостима, које не приличе ни обичном грађанину, а камоли „“ односно дистанцирање окривљеног АА у овом поступку од поступања сада осуђеног ГГ, по оцени овог суда, усмерено је на избегавање кривице, при чему се у тој ситуацији надаље поставља логично питање зашто је окривљени АА онда уопште и комуницирао са сада осуђеним ГГ, и то не само у овој, већ и у другим сличним ситуацијама, како ће то надаље бити објашњено, изузев ако у свему томе обојица нису имали „заједнички интерес.“

У изјављеним жалбама се посебно истиче да окривљени АА није сам донео предметно решење Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, већ да је он био само један судија у трочланом саставу судијског већа, те да није доказано да је окривљени сугерисао члановима већа усвајање захтева за понављање поступка који је поднела ВВ, односно да није доказано да је окривљени могао да утиче на судије ММ и НН, нити да је то чинио. Пресудом су етикетиране две судије, ММ и НН, да су хтеле да помогну окривљеном АА, а реч је о судијама са четрдесет година рада у суду, које су пред судом дале јасне и логичне исказе и које би и данас донеле исту одлуку управо зато што су биле упознате са садржином предмета Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 и осталих предмета који се помињу у вези са њим.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, и ове жалбене наводе оценио је као неосноване. Пре свега, из доказа у списима, и то исказа сведока ММ, следи да је она судија која суди у парничном одељењу, те да је у конкретном случају била члан ванпретресног већа јер није било довољно кривичара. Том приликом у већу је била са искусним колегама кривичарима, с тим да је, по њој, оно што је реферисано био довољан разлог да се усвоји предлог за понављање кривичног поступка, при чему *решење које су они донели не представља коначну одлуку јер је против истог могла да се изјави жалба Апелационом суду.* У колеге кривичаре је имала потпуно поверење, *сагласила се са оним што јој је предочено везано за чињенично стање у предмету, па и са одлуком јер је знала да одлука „иде по жалби.“*

Из исказа сведока НН, следи да је била члан ванпретресног већа и у поступку у коме је одбачен захтев за понављање поступка поднет од стране окривљеног ББ, када је судија известилац био судија ЊЊ. Тада је речено да *нема услова за понављање поступка из разлога што се захтев осуђеног темељи на доказу који је био цењен и у првостепену и у другостепену поступку,* те да, самим тим, то није нови доказ. Прихватила је то што је колега рекао и такву одлуку су донели. Када се ... АА вратио са годишњег одмора, у суд је стигао захтев за понављање кривичног поступка осуђене ВВ и тај предмет је за већање спремао АА. Он им је споменуо да је тај предмет стигао и питао како су одлучивали и како је текао поступак везано за предмет ББ, на шта му је сведок одговорила да су врло кратко и једноставно већали. У том тренутку је схватила да то ипак није био тако једноставан предмет, а и окривљени АА јој је рекао да је *требало „ући мало дубље у суштину.“ Она предмет није читала ни пре ни после тога.* У једном тренутку окривљени АА је њој и судији ОО рекао да *у том предмету треба да уђу у мериторно одлучивање и да судија ОО, као судија за претходни поступак,*

треба да изврши одређене извиђајне радње. У том смислу је окривљени АА дао наредбу. Сећа се да је окривљени АА рекао свом судијском помоћнику: „Мала, сутра изнеси, или следећи пут на веће изнеси онај предмет за понављање поступка док је ... још ту, док не оде на годишњи одмор“, што је она схватила на начин да је тај предмет хтео да извећа са њом, као судијом кривичарем и чланом већа, да не би био у позицији да ангажује двоје судија парничара, с обзиром на то да је судија ОО поступао као извиђајни судија. Из реферисања окривљеног АА схватила је да треба да удовоље захтеву окривљене, а, самим тим, и захтеву окривљеног ББ, чији су захтев за понављање поступка раније одбацили, а све из разлога што је окривљени АА рекао да је налаз вештака, који је прибављен од стране судије за претходни поступак, нов доказ. Како им је окривљени АА рекао, у другом предмету Вишег суда у Шапцу је постојала пресуда Апелационог суда којом је потврђена ослобађајућа пресуда или је Апелациони суд преиначио на ослобађајућу, она је погледала мало, чини јој се, вероватно чудно, иако то ништа није, не би требало да јој буде чудно, али претпоставља да је тако погледала јер је окривљени АА погледао њу, она је рекла: „Је л` могуће?“, на шта је он рекао: „Јесте, могуће је и ја, као судија, преко тога не могу да пређем.“ Она је на то застала и рекла да на крају крајева не чине ништа лоше јер ће дозволити понављање поступка у коме ће се ствари рашчистити. Иако то АА није рекао, мисли да је она прочитала његове мисли да просто треба да дозволе да одлука којом се дозвољава понављање поступка оде у Апелацију. Како је истакла, њихова одлука није била коначна, била је подложна жалби, те је она због тога мирне савести прихватила да се понављање поступка дозволи.

Сведок ПП, која је у том периоду радила као ..., у свом исказу, између осталог, навела је да је у априлу 2016. године у Виши суд у Шапцу стигао захтев за понављање поступка који је поднела ВВ, да је она видела да је пре тога ББ већ подносио захтев за понављање који је био одбачен, што је изложила члановима већа, да је потом окривљени АА рекао да због тога што постоје две одлуке у истој правној ситуацији да се ипак тражи мишљење од тужилаштва, тако да је она послала предмет тужилаштву које се изјаснило да се не слаже да се дозволи понављање. О томе је обавестила ... АА и тада јој је он рекао да он мисли да би требало проверити те доказе на које се позива ВВ у свом захтеву и одредио судију ОО да уради извиђаје. Председник је узео да формално извећа предмет, а тад се већ отприлике знало да ће бити дозвољено понављање. Председник је тада рекао да је срамота да из истог суда изађу две одлуке, те да би то требало све поново преиспитати и предложио је да се дозволи понављање и за друга два лица, а остали чланови већа су се са тим сложили и он им је тада рекао да се примени институт „привилегије здруживања.“ Сведок је такође навела да јој је у неком тренутку њена колегиница РР, која је у том тренутку била ..., донела рад који је послао ... АА у вези „привилегије здруживања.“ Истакла је и да се сећа да је приликом првог реферисања она рекла да је окривљени ББ подносио захтев, да су били исти докази, да су тада у већу биле судије НН, ЊЊ и још један судија и да је тада ... рекао да се он са тим не слаже, као и, да је он био у том већу, он тако не би одлучио. ... је реферисао све, једино је судија НН у неком тренутку рекла да ће то свакако бити предмет преиспитивања од стране Апелационог суда и да није ништа страшно да они дозволе понављање, да се преиспитају те две одлуке. Иначе, окривљени АА је на већањима увек био мало доминантнији од других, а у овом случају посебно што је то био „његов предмет.“

Према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, иако су сведоци ММ и НН изјавиле да им окривљени није сугерисао какву одлуку треба донети, из садржине њихових исказа следи да је таквог сугерисања ипак било. Наиме, судија ММ је судија парничар која је, као што је у исказу и сама навела, била члан ванпретресног већа са, према свом мишљењу, двоје искусних судија кривичара, због чега је, имајући поверење у знање и искуство колега, у ситуацији када је предметна кривичноправна ствар реферисана на начин да је “логично” доношење одлуке у одређеном правцу, судија парничар у том смислу и гласала, саглашавајући се са кривичарима. Са друге стране, судија НН у свом исказу је објаснила да је *из начина на који је реферисао окривљени АА схватила да треба да удовоље захтеву окривљене*, да се сећа да је погледала вероватно чудно, те да је изражавала “зебњу” и “тешила се” постојањем поступка по жалби, а што управо указује на чињеницу да је овој судији сугерисано какву одлуку у конкретном случају треба донети, а ово тим пре што из доказа неспорно следи да је у истој ситуацији, у поступку када је окривљени ББ поднео захтев за понављање поступка, на основу истих доказа - предметног налаза и мишљења вештака Љубише Тирића, када је предмет реферисао други колега, а не окривљени АА, сведок НН учествовала у доношењу потпуно супротне одлуке тј. одлуке којом се тај захтев одбацује. Из исказа испитаног сведока ПП, ..., може се утврдити каква је “атмосфера” владала приликом доношења предметне одлуке по захтеву за понављање поступка осуђене ВВ односно да се сећа да је ..., који је реферисао предмет, рекао да је срамота да из истог суда изађу две одлуке, да је предложио да се дозволи понављање поступка, те да је он увек био мало доминантнији од других, а да је судија НН у једном тренутку рекла да ће то бити свакако предмет преиспитивања од стране Апелационог суда и да *није ништа страшно да они дозволе понављање, да се преиспитају те две одлуке*.

Дакле, окривљени АА је у конкретном случају поступао као известилац у предметној кривичноправној ствари и са те позиције је самим начином реферисања објективно могао да сугерише доношење одлуке у одређеном правцу, а ако се има у виду да је предмет реферисао судији која суди грађанску материју и судији кривичару која је у окривљеног имала толико поверења да је у конкретном случају донела одлуку која је директно супротна одлуци коју је претходно донела у истој правној ствари по захтеву за понављање поступка који је поднео окривљени ББ, тешећи се чињеницом да одлука није коначна и да ће одлуку по жалби донети виша инстанца, то, према ставу овог суда, а супротно жалбеним наводима окривљених и њихових бранилаца, правилно другостепени суд закључује да сугерисања окривљеног АА, у циљу доношења одлуке којом се погодује интересима окривљеног ББ, јесте било.

Навод жалбе да је окривљени АА у конкретном случају поступао у складу са законом и по службеној дужности донео наредбу да се спроведу потребни извиђаји односно одлуку да се вештачење изведе у складу са законом, а околност да је претходно поднети захтев за понављање кривичног поступка од стране ББ био одбачен, на његову одлуку није морао утицати, јер је окривљени АА одлуку донео на основу свог слободног судијског уверења у предметном поступку, оцењени су као неосновани. Наиме, судијско уверење окривљеног АА би, према ставу овог суда, било слободно да из доказа у списима не следи да је оно производ искоришћавања службеног положаја и овлашћења не због интереса службе односно остваривања циљева службе, већ ради остваривања интереса трећег лица - окривљеног ББ.

У жалби окривљеног ББ се понављају наводи из првостепеног поступка и наводи да нема доказа да је окривљени ББ било шта тражио од окривљених ДД, ГГ или АА, да окривљени није знао да је сада осуђени ДД био у пријатељским односима са ГГ, ..., а овај у пријатељским односима са АА, ..., те да нема доказа да је икада захтевао да се у што краћем року пред Вишим судом у Шапцу пронађе решење његовог проблема.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, ове жалбене наводе је оценио као неосноване, будући да је из доказа у списима са степеном извесности утврђено да су окривљени АА, те сада осуђени ДД и ГГ, радње кривичног дела, које се односе на окривљеног ББ, предузели управо да би се њему прибавила корист, што јасно произлази из пресретнутих разговора. Да је окривљени ББ захтевао да се у што краћем року пред Вишим судом у Шапцу пронађе решење његовог проблема, произлази из целокупно утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду да је по решењу Основног суда у Панчеву окривљени ББ требало да ступи на издржавање казне затвора још 10.02.2016. године.

Жалбени наводи окривљеног ББ о томе да је он тај који је увек био позиван од стране окривљеног ДД, да он њега никада није позвао, те да из доказа у списима следи да из разговора са осуђеним ДД, који је на телефон окривљеном ББ дао и осуђеног ГГ, следи да му се ГГ обратио речима “побегуљо” и рекао му да не долази у Србију да не би био ухапшен, те да се из разговора од 01.09.2016. године може закључити да је окривљени ББ био збуњен и изненађен и није их послушао, већ се одмах ујутру тј. 02.09.2016. године вратио из Црне Горе у Србију, правилност и законитост утврђеног чињеничног стања се неосновано спори.

Наиме, неспорно је да се окривљени ББ вратио у Србију сутрадан, али, према ставу овог суда, окривљени је то учинио јер му је управо у разговорима саопштено да је донета позитивна одлука о поднетом захтеву за понављање поступка, па му тако у разговору од 01.09.2016. године, када је донето решење Кв бр. 96/16, сада осуђени ДД саопштава: „Брате, решено је, зваћу те касније да ти кажем шта треба да спремаш, и за даље.“ Дакле, у моменту када се окривљени ББ вратио у Србију његов захтев за понављање кривичног поступка је био позитивно решен. Претходно, у разговору са сада осуђеним ГГ дана 10.08.2016. године сада осуђени ДД говори о понављању кривичног поступка, да „ако суд нађе да разлог због којег је дозволио понављање кривичног поступка постоји и за неког од саоптужених који такав захтев није поднео, поступиће по службеној дужности као да је такав захтев поднет“, да му је „дечко дао комплетну документацију“ коју му је „пустио на мејл“, а затим: „Он је мене питао... он и жена су били, он се пакује, ја сам рекао да ће ово његово бити до краја септембра решено. Он је отишао на море, а неће овамо да се јебенише и да моли ову и док не буде ово његово решено, ја сам рекао до краја септембра, он пали кола, узима жену и децу, жена ће се вратити, деца крећу првог у школу, он ће остати док ово не решимо“ ... „ја сам рекао до краја септембра ће бити решено“, на шта ГГ, који је претходно у разговору споменуо и презиме окривљеног – ..., одговара: „Мора бити решено...“, а ДД додаје: “...То сам и ја пренео поруку, он мени каже „ја одлазим, ја нећу више да се јебем овде“ ... ја кажем „биће решено по твом захтеву“, „хоће ли бити решено до краја септембра?“ „биће решено до краја септембра“, на шта ГГ каже: „Биће сигурно“, а ДД: „Биће решено и готово... прихватио сам терет, узео сам нечији живот у своје руке...”

Потом, у разговору од 30.08.2016. године сада осуђени ДД говори осуђеном ГГ да „га сутра стисне да уради у овој седмици“ (мислећи на окривљеног АА, с којим је у међувремену с тим у вези ГГ обавио више разговора), па пита кад „иде сутра у Шабач код овога“ и каже му да му је „човек“ (окривљени ББ) послао поруку, да га пита „да ли да долази одоздо“, да је „остало и дете са њим у Црној Гори“, да му се жена вратила и да „овај мали креће у школу“ (пошто је сутрадан 1. септембар), на шта му ГГ каже: „Биће то“, те ДД наставља да инсистира: „Молим те сутра му реци дај да то урадимо до петка“ ... „стискај га да заврши то до петка“ ... „сутра га стискај и јави ми `оће ли“, да би ДД потом у разговору од 31.08.2016. године, о свему томе обавестио окривљеног ББ који му каже: „Не могу да издржим... само рек'о да те чујем...“, на шта му ДД каже: „ Овај (окривљени АА) је почео да ради у понедељак, значи чекамо до петка да се скоцка, да почну и да разреше...“, па након што ГГ обавештава ДД да је „сутра веће“ и да „биће урађено до краја седмице“, ДД поново о свему извештава окривљеног ББ и каже му: „Биће решено.“

Навод жалбе окривљеног ББ да није тачно да је окривљени исцрпео сва правна средства јер је одлуку којом му је одбијена жалба на решење о одбијању молбе за одлагање казне примио дана 26.09.2016. године, те да је тужилаштво „измислило“ да је окривљени исцрпео сва правна средства, такође су неосновани, јер је одлука на коју се окривљени ББ у жалби позива управо другостепена одлука (решење о одбијању жалбе осуђеног изјављене против решења о одбијању молбе за одлагање извршења казне затвора) на коју по закону није могуће изјавити жалбу и која је правноснажна моментом доношења, независно од тога када је жалиоцу уручена.

У жалби се надаље спори навод из побијане пресуде да је окривљени ББ преварио ВВ јер из њеног исказа произлази да је договор са окривљеним ББ био да они заједно поднесу захтев за понављање кривичног поступка, али се и овим наводима жалбе правилност и законитост пресуде неосновано спори. Наиме, у жалби се истиче да је окривљени ББ ВВ само пренео информације од адвоката да је подношење захтева за понављање поступка правна могућност са којом може да се проба да се понови поступак у коме су обоје осуђени, али, према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, у конкретном случају није било речи о било каквој „новој правној могућности“, будући да је окривљени ББ знао да је са том правном аргументацијом претходно и сам поднео захтев за понављање поступка, који је правноснажно одбачен.

У овој жалби се истиче и да није истина да је ... окривљеног ББ - ЕЕ дала сада осуђеном ДД 100 евра, али је и овај жалбени навод оцењен као неоснован, будући да из доказа у списима следи да је новац пронађен код сада осуђеног ДД приликом лишења слободе, а из пресретнутих разговора од 14.09.2016. године да је ЕЕ овај новац однела као част за учињену услугу, ради „берићета“, приликом преузимања оригиналног отправка решења Кв бр. 96/16 дана 14.09.2016. године у угоститељском објекту у ... од сада осуђеног ДД (који у разговору са окривљеним ББ каже: „...реци жени да ми да 100 евра ради среће, ради берићета“, „ја тебе зовем чим то будем узео... да дође жена да носи тамо, а ја ћу видети да скенирам да пошаљем теби на мејл“, „чекам твоју ...“, „сад ти читам... значи према осуђеном ББ одлаже се извршење пресуде, то значи затвор, јеси разумео... ало, батице, да то постане за 3 дана правноснажно ја дајем твојој ... оригинал, исфотокопираћу, теби ћу пустити на мејл“), а коме је примерак тог решења дао сада

осуђени ГГ, који га је претходно узео од окривљеног АА („...узећу ја од АА једну... ја ћу исто кренути за Београд, значи, узмем од АА, то доносим теби... отправак једног решења ћеш добити“).

На овом месту је важно истаћи да је окривљени АА оглашен кривим због тога што је искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења у намери прибављања користи окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне затвора, донео решење којим је усвојио захтев за понављање поступка осуђене ВВ којим се, применом института „привилегија здруживања“ дозвољава понављање кривичног поступка и у односу на окривљеног ББ, односно због тога што је поступао у намери прибављања користи другоме (а не себи), због чега износ новца од 100 евра, који је пронађен код сада осуђеног ДД, а за који је, и према ставу овог суда, неспорно утврђено да је тај новац донела ЕЕ, ... окривљеног ББ, не представља корист коју је окривљени АА прибавио односно не представља обележје кривичног дела које је овај окривљени учинио и за чије извршење је изреком ове пресуде оглашен кривим.

У жалби браниоца окривљеног ББ, адвоката Едвина Прелића, такође се понављају наводи из првостепеног поступка и наводи да је Виши суд у Шапцу, приликом доношења решења Кв 96/16 од 01.09.2016. године, могао одлучити да се и пре правноснажности решења којим је дозвољено понављање поступка, применом члана 69 Закона о извршењу кривичних санкција, одложи извршење казне затвора, али да то није учињено, што се види из саме изреке предметног решења. И ови жалбени наводи су без утицаја на другачије одлучивање, будући да је, према ставу овог суда, као што је претходно речено, решење Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 од 01.09.2016. године, којим је, применом института „привилегија здруживања“, дозвољено понављање поступка и у односу на окривљеног ББ, те одређено да се према осуђеном ББ одлаже извршење пресуде Вишег суда у Шапцу К бр. 71/13 од 10.02.2014. године, донето управо у намери прибављања користи окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне, а из доказа у списима такође следи и да је предметно решење Вишег суда у Шапцу потом и предато Основном суду у Панчеву ради одлагања извршења казне, па тек након што је тај суд извештен да решење Кв бр. 96/16 није правноснажно, окривљени ББ је коначно ступио на издржавање казне затвора дана 30.09.2016. године.

Навод ове жалбе да окривљени АА није могао сам донети предметно решење о понављању поступка, већ да је одлуку донело веће из члана 21 став 4 ЗКП, оцењен је као без утицаја на доношење другачије одлуке у овој кривичноправној ствари, будући да је јасно да окривљени АА није могао сам донети решење, али је могао, како је то претходно већ објашњено, да искористи свој службени положај и овлашћења у намери прибављања користи окривљеном ББ и сугерише члановима већа – сведоцима ММ и НН да предметни захтев за понављање поступка треба усвојити ради наводног уједначавања судске праксе и ставова Апелационог суда у Новом Саду, што је и учинио.

Жалбени навод браниоца окривљеног ББ, адвоката Едвина Прелића, о томе да је правноснажним решењем Вишег суда у Шапцу Кв бр. 389/15 од 02.02.2016. године, претходно био одбачен захтев за понављање кривичног поступка, које решење је потврђено од стране Апелационог суда у Новом Саду решењем Кж2 545/16 од 11.04.2016. године, уз образложење да приложени налаз и мишљење вештака економско - финансијске струке Љубише Тирића није нови доказ јер је овај доказ наводно већ био

предмет разматрања од стране Апелационог суда у Новом Саду у пресуди Кж1 532/14 од 23.10.2015. године по жалби осуђеног ББ изјављеној против првостепене пресуде К бр. 71/13 од 10.02.2014. године, што није тачно, па је, по мишљењу браниоца, решење Апелационог суда у Новом Саду донето услед погрешне примене закона, према налажењу овог суда, не може се прихватити као основан, из разлога који су претходно детаљно објашњени.

Такође, навод жалбе да се из прислушких разговора може закључити да је сада осуђеном ДД, а због њега и сада осуђеном ГГ, било стало да на неки начин помогну окривљеном ББ, али да је најважније да окривљени ББ од њих ништа није захтевао, није молио било шта, нити је тражио да се за њега уради било шта, због чега нема доказа да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја подстрекавањем из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 34 КЗ, оцењени су као неосновани. Ово стога што су овакви жалбени наводи, који представљају поновљену одбрану из првостепеног и другостепеног поступка, према ставу овог суда, наводи одбране изнети у циљу избегавања кривице окривљеног ББ јер суду није дато логично објашњење зашто би се сви окривљени удружили да помогну окривљеном ББ односно који би то разлози за овакво њихово поступање били, уколико окривљени ББ то није ни захтевао ни молио нити очекивао, како представља, а што је уосталом демантовано пре свега садржином пресретнутих комуникација.

Жалбом браниоца окривљеног ББ се споре и наводи побијане пресуде о томе да је окривљени ББ преко својих веза покушао да утиче на Вишег јавног тужиоца у Шапцу да се не жали на одлуку јер тужилаштво није доставило доказе за овакве закључке суда, али су и ови наводи оцењени као без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, из разлога што је из пресретнутих разговора неспорно утврђено да је постојала намера да се на тужиоца изврши утицај јер зашто би јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Шапцу уопште био предмет разговора између окривљеног ББ и СС, као и СС и сада осуђеног ДД, при чему је другостепени суд правилно разматрао и ове пресретнуте разговоре као релевантне доказе у предметној кривичноправној ствари јер, иако се окривљени ББ не терети за покушај утицаја на јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Шапцу да не изјављује жалбу против решења Вишег суда у Шапцу у предмету Кв бр. 96/16, правилно је, ради свеобухватног сагледавања конкретног кривичноправног догађаја, и ове доказе разматрао, те их образложио у разлозима донете пресуде.

Тако, у разговору од 01.09.2016. године, када је донето решење Кв бр. 96/16, као што је већ наведено, сада осуђени ДД саопштава окривљеном ББ: „Брате, решено је, зваћу те касније да ти кажем шта треба да спремиш, и за даље“, па истог дана ... окривљеног ББ, СС, у разговору са ДД тражи од њега да му напише име и презиме Вишег јавног тужиоца у Шапцу, након чега му ДД шаље СМС поруку са именом и презименом Вишег јавног тужиоца у Шапцу, да би у разговору од 08.09.2016. године сада осуђени ДД саопштио окривљеном ББ да отправак решења није отишао у тужилаштво и да ће отићи у понедељак, те га пита: „Шта је њему (неком ко је веза окривљеног ББ) ...?“, а окривљени ББ му каже: „ујутру да се виде да то завршавају“, те у наставку разговора ДД напомиње окривљеном ББ: „...ти си рек'о број који је Кв 96... битан је само број да се не жали на то.“

Наводи жалбе о томе да је окривљени ББ пре подношења предметног захтева за понављање поступка више пута напустио Републику Србију и у исту се враћао, те да његови чести преласци границе показују да није очекивао да ће бити приведен и послат на издржавање казне јер је решење којим је одбијена његова жалба на решење Основног суда у Панчеву којим је одбијена молба за одлагање извршења казне, окривљени примио тек дана 26.09.2016. године, а до правноснажног окончања поступка по поднетој молби за одлагање казне, подносилац молбе није у обавези да се одазове КПЗ-у односно да не долази до привођења од стране полиције ради издржавања казне, такође су оцењени као неосновани. Ово стога што је правноснажност тог решења наступила даном доношења другостепене одлуке по изјављеној жалби, независно од тога када је окривљени ту другостепену одлуку примио, при чему из доказа у списима следи и да је окривљени ББ избегавао пријем решења седам и по месеци, а у Републику Србију се вратио тек када је, као што је већ речено, сазнао да је, о поднетом захтеву за понављање кривичног поступка, донета позитивна одлука, што су му у разговору указали сада осуђени ДД и ГГ дана 01.09.2016. године, а које решење Вишег суда у Шапцу Кв бр. 96/16 је потом предато Основном суду у Панчеву ради одлагања извршења казне затвора на коју је осуђен.

Жалбама окривљеног АА и његових бранилаца спори се правилност и законитост пресуде у *ставу II изреке*, наводима о томе да се у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела које му је стављено на терет, због чега је суд у овом делу донео пресуду захваћену битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је изрека неразумљива, супротна датим разлозима, што је, према ставу жалби, последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, ове жалбене наводе оценио је као основане. Наиме, првостепени суд је изреком пресуде, у ставу II, окривљеног АА огласио кривим због тога што су он и сада осуђени ГГ, у својству службених лица, и то окривљени АА ..., а сада осуђени ГГ ..., по претходном договору, искоришћавањем својих службених положаја и овлашћења, при чему су били способни да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесни забрањености својих радњи, чије извршење су хтели, у *намери да прибаве корист осуђеном III из ... у виду одлагања извршења казне затвора* на коју је осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Шапцу 5К бр. 183/2012 од 29.03.2013. године, којом му је изречена казна затвора у трајању од 6 месеци, а која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 2785/2013 од 08.07.2013. године, на казну затвора у трајању од 2 године, у вези са његовим молбама за одлагање извршења казне затвора у предмету Ик 155/13 и захтевом за понављање кривичног поступка пред Основним судом у Шапцу, тако што су, иако су окривљени знали да је Основном суду у Лозници наложено хитно отклањање неправилности које су утврђене извештајем Вишег суда у Шапцу број Су I-54/16 од 18.05.2016. године о извршеној контроли у ИК предметима Основног суда у Лозници, који извештај је, ..., потписао окривљени АА и да је у наведеном извештају под тачком 2 за предмет Ик 155/13 утврђено “да је издржавање казне затвора осуђеном III одложено 9 пута у укупном трајању од 2 године и 6 месеци, при чему 8 пута из медицинских разлога, при чему је провера здравственог стања осуђеног путем вештачења извршена само једном”, и поред тога су

се у телефонским разговорима договарали око начина како да осуђеном ИИ буде усвојена молба и одложено извршење казне затвора, а да то не буде сумњиво, тако што је сада осуђени ГГ решењем Ик бр. 155/13 од 21.07.2016. године најпре одбио молбу за одлагање извршења казне затвора осуђеном ИИ, о чему је у телефонском разговору од 22.07.2016. године обавестио окривљеног АА, наводећи да је то “Г-6 права варијанта” и да, када предмет по жалби дође у Виши суд у Шапцу, окривљени АА усвоји жалбу и предмет врати на поновно одлучивање Основном суду у Лозници како би сада осуђени ГГ одложио извршење казне, али како је у Вишем суду у Шапцу одлука донета од стране другог поступајућег судије дана 02.08.2016. године, када је донето решење Су VIII 11/16, којим је одбијена жалба осуђеног ИИ, јер се окривљени АА тада налазио на годишњем одмору, то окривљени АА након доласка са годишњег одмора у телефонском разговору од 05.08.2016. године о томе обавештава сада осуђеног ГГ са којим се договара да осуђени ИИ поново поднесе молбу Основном суду у Лозници, али да га овог пута о томе благовремено обавести како би интервенисао, а окривљени су се договорили и о начину како да помогну осуђеном ИИ да Основни суд у Шапцу усвоји захтев за понављање кривичног поступка у предмету 5К бр. 183/2012, па је у телефонском разговору од 27.06.2016. године сада осуђени ГГ обавестио окривљеног АА да је молба поднета Основном суду у Шапцу, подсећајући га да се ради о ИИ са чијим предметом је упознат јер га је “носио”, након чега му окривљени АА обећава да ће ургирати преко председника кривичног одељења јер мора да заобиђе председника Основног суда у Шапцу “....”

По налажењу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, у овим радњама окривљеног АА не стичу се сви битни елементи кривичног дела које му је оптужним актом стављено на терет, а за чије извршење је побијаном пресудом оглашен кривим.

Наиме, иако је окривљени АА, у погледу наведеног догађаја, побијаном пресудом оглашен кривим због „искоришћавања свог службеног положаја и овлашћења у намери да прибави корист осуђеном ИИ из ... у виду одлагања извршења казне затвора на коју је осуђен правноснажном пресудом“ тј. покушаја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ (а које је ушло у конструкцију продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ), по налажењу трећестепеног суда, чињенични опис радње овог окривљеног не одговара ни покушају у смислу одредбе члана 30 КЗ. Наиме, покушај у кривичноправном смислу је фаза у извршењу кривичног дела која се налази између припремних радњи и довршеног кривичног дела, дакле, више је од припремања, а мање од извршења. Да би покушај кривичног дела постојао, потребно је испуњење три кумулативна услова – започињање извршења, изостанак последице и умишљај учиниоца да се изврши започето дело.

Према налажењу овог суда, основано је жалбом браниоца окривљеног указано на то да из описа радње кривичног дела за које је окривљени АА осуђен у ставу II изреке пресуде, следи да се окривљени АА у намери да прибави корист осуђеном ИИ из ... у виду одлагања извршења казне затвора, у телефонским разговорима договарао са осуђеним ГГ око начина како да осуђеном ИИ буде усвојена молба и одложено извршење казне затвора, али да тај договор није реализован јер је окривљени АА отишао на годишњи одмор, те је након повратка са одмора обавестио осуђеног ГГ о

томе да је, у међувремену, од стране другог судије донета другачија одлука од оне коју су они договорили, након чега се окривљени АА *договорио* са осуђеним ГГ да осуђени ИИ поново поднесе молбу Основном суду у Лозници, али да га овог пута о томе благовремено обавести како би интервенисао, те такође су се *договорили и о начину како да помогну осуђеном ИИ да Основни суд у Шапцу усвоји његов захтев за понављање кривичног поступка* у предмету 5К бр. 183/2012, па је у телефонском разговору од 27.06.2016. године сада осуђени ГГ обавестио окривљеног АА да је молба поднета Основном суду у Шапцу, подсећајући га да се ради о ИИ, са чијим предметом је упознат јер га је “носио”, након чега му окривљени АА *обећава да ће ургирати* преко председника кривичног одељења, јер мора да заобиђе председника Основног суда у Шапцу “....”

Основано је изјављеним жалбама указано да се окривљени АА оптужбом није теретио нити је побијаном пресудом оглашен кривим због тога што је покушао да изврши кривично дело тако што је са умишљајем започео радњу извршења, али га није довршио, већ због тога што се *договарао са осуђеним ГГ да кривично дело изврше*, па како сам диспозитив оптужбе и пресуде у свом тексту констатује да реализација тог договора није ни започета, јер ниједна реална радња окривљеног АА није предузета (нити подаци овог кривичног поступка уопште пружају основ за тврдњу супротног), то се, према ставу овог суда, у радњама окривљеног АА, које су описане у ставу II изреке ожалбене пресуде, не стичу сва битна обележја бића кривичног дела које му је стављено на терет.

Надаље, овај суд је, у циљу свестраног разматрања предметне кривичноправне ствари, имао у виду да из утврђеног чињеничног стања неспорно следи да до реализације постигнутог договора да се извршење казне затвора осуђеном ИИ одложи - радњама окривљеног АА није дошло односно да се окривљени АА оптужбом јавног тужиоца ни не терети због предузимања било које *реалне* радње извршења кривичног дела. Наиме, из доказа у списима следи да је осуђени ГГ, супротно постигнутом договору, ..., дана 19.08.2016. године донео решење којим је усвојио молбу за одлагање извршења казне затвора осуђеном ИИ за три месеца, а како је одредбом члана 64 Закона о извршењу кривичних санкција, прописано да се на решење донето по молби за одлагање извршења казне затвора, које се заводу доставља без одлагања, може жалити осуђени председнику надлежног вишег суда у року од три дана од пријема решења (тужилац није овлашћен да изјави жалбу), то докази у списима не пружају основ за поуздан закључак о томе да је окривљени АА уопште знао да је до одлагања извршења казне затвора осуђеном ИИ дошло овим накнадним радњама осуђеног ГГ, а камоли да је до овог одлагања извршења казне затвора осуђеном ИИ уопште дошло због предузимања било које радње окривљеног АА, нити се окривљени АА, сагласно чињеничном опису из оптужног акта, за то уопште терети.

Дакле, према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, као суда трећег степена, из доказа у списима неспорно следи да је, и поред договора окривљеног АА са осуђеним ГГ да осуђени ГГ донесе решење којим ће одбити молбу за одлагање извршење казне затвора осуђеном ИИ, а које решење је окривљени АА требало да укине када по жалби осуђеног дође у Виши суд у Шапцу и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, ова „Г-6 права варијанта“ је пропала јер је окривљени АА отишао на годишњи одмор, а други судија је

донео решење којим је одбио жалбу осуђеног ИИ као неосновану. Из телефонског разговора од 05.08.2016. године, следи да се након доласка са годишњег одмора, окривљени АА договорио са сада осуђеним ГГ да осуђени ИИ поново поднесе молбу Основном суду у Лозници, али да га сада осуђени ГГ овај пут о томе благовремено обавести како би интервенисао, при чему су се окривљени договорили и о начину како да помогну осуђеном ИИ да Основни суд у Шапцу усвоји захтев за понављање кривичног поступка, али ни до реализације овог договора није дошло јер је сада осуђени ГГ донео решење којим је усвојио молбу осуђеног ИИ за одлагање извршења казне затвора, која одлука и није била предмет жалбеног поступка суда у коме је окривљени АА ..., те ниједном радњом окривљеног АА није прибављена корист осуђеном ИИ, будући да радње окривљеног АА нису довеле до одлагања извршења казне затвора осуђеном ИИ нити до позитивне одлуке Основног суда у Шапцу о поднетом захтеву за понављање кривичног поступка.

На овом месту је важно истаћи да се окривљени АА оптужбом *није теретио* због тога што се са радњама осуђеног ГГ од 19.08.2016. године, којима је причињена корист осуђеном ИИ, *сагласио*, нити због тога што невршењем своје службене дужности није захтевао од осуђеног ГГ хитно отклањање неправилности у Ик предмету осуђеног ИИ.

Будући да је окривљеном АА оптужбом јавног тужиоца, за радње описане под II и III диспозитива оптужног предлога, стављено на терет извршење једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 у вези члана 33 и 61 КЗ, у састав ког кривичног дела је ушло и предметно, описано ставом II оптужног акта, то Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у односу на овај део оптужбе окривљеног АА није, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 1 ЗКП, ослободио од оптужбе, већ је, усвајањем жалби у овом делу, након одржаног претреса пред трећестепеним судом, донео пресуду из чије изреке је изоставио наведене радње.

Испитујући правилност и законитост пресуде у *ставу III изреке*, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, као суд трећег степена, налази да је другостепени суд правилно закључио да је окривљени АА предузео ове кривичноправне радње тј. прибавио корист осуђеном ЖЖ, и то невршењем своје службене дужности, на тај начин што није захтевао од осуђеног ГГ да хитно отклони неправилности у предмету осуђеног ЖЖ, због чега је осуђени ГГ, након разговора са окривљеним АА, донео још два решења о одлагању извршења казне овом лицу, и то дана 25.05.2016. године и 19.08.2016. године, те није поступио по налогу из извештаја Су I-5 4/16 од 18.05.2016. године, којим је наложено хитно отклањање неправилности у поступању у предмету Ик 33/13 осуђеног ЖЖ, са чиме се окривљени АА сагласио, а за своју одлуку је дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд, следом чега су жалбе којима се правилност и законитост пресуде у овом делу спори, оцењене и одбијене као неосноване.

Наиме, из доказа у списима следи да су се окривљени АА и осуђени ГГ истог дана када је донет извештај о извршеној контроли у ИК предметима Основног суда у

Лозници тј. дана 18.05.2016. године чули телефоном када је окривљени АА обавестио сада осуђеног ГГ да постоји осам критичних осуђених лица која до 1. јула 2016. године морају да ступе на издржавање казне, па, када му је сада осуђени ГГ саопштио да се ту налази и лице које је “исплаћивало понављање” односно осуђени ЖЖ, окривљени АА се, и поред налога из извештаја комисије..., са тим сагласио, те није захтевао од сада осуђеног ГГ хитно отклањање неправилности у наведеном предмету, па је сада осуђени ГГ, након њиховог разговора, донео још два решења о одлагању извршења казне осуђеном ЖЖ, не поступајући по налогу из извештаја.

Чињеница да је окривљени АА свесно, невршењем своје службене дужности коју је морао вршити у конкретној ситуацији, након разговора са осуђеним ГГ, и поред налога из извештаја комисије, није захтевао хитно отклањање неправилности у предмету осуђеног ЖЖ Ик 33/13, већ је осуђени ГГ након тога донео још два решења о одлагању извршења казне затвора осуђеном ЖЖ, што представља корист за лице ЖЖ односно на овај начин је прибављена корист осуђеном ЖЖ и предметно кривично дело злоупотреба службеног положаја је свршено јер је, услед непоступања осуђеног ГГ по налогу из извештаја о извршеној контроли, а уз сагласност окривљеног АА и његово нечињење – незахтевање хитног отклањања неправилности у наведеном предмету односно непредузимања потребних мера да сада осуђени ГГ поступи по налогу из извештаја од 18.05.2016. године, а након што му је сада осуђени ГГ саопштио да се међу „критичним лицима“ која, према овом извештају, „морају ступити на издржавање казне до 1. јула 2016. године“, налази и лице које је „исплаћивало понављање“ односно осуђени ЖЖ, овом осуђеном поново одложено извршење казне затвора.

Жалбени навод о томе да је окривљени АА дана 18.05.2016. године, ... комисије која је вршила контролу у ИК предметима Основног суда у Лозници, када је и послат извештај комисије са налогом да се сва лица, која се помињу у извештају, хитно сместе у затвор, што значи да је управо тог дана окривљени АА заиста вршио надзор над радом Основног суда у Лозници и тог дана је завршен део контроле рада у Основном суду у Лозници, следствено чему, према ставу жалбе, окривљени АА тог дана није пропустио да изврши надзор, него је управо тог дана предузео радњу надзора, оцењени су као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари.

Наиме, из доказа у списима следи да се окривљени АА истог дана тј. дана 18.05.2016. године, када је извештајем наложио да се хитно отклоне неправилности у поступању у предмету Ик 33/13, у разговору који је након тога уследио, а у коме сада осуђеном ГГ каже да су извештај око ИК предмета завршили и да има осам критичних који „до првог јула морају бити сви у затвору“, након што му ГГ на то каже: „разумеш, јеби га...онај задњи, знаш онај што је исплаћивао оно понављање, њему је речено само у року од ова три месеца, разумеш и више нема одлагања, сложио се и он знаш..., окривљени АА није захтевао од ГГ хитно отклањање неправилности у наведеном ИК предмету, због чега је управо због тога и прибављена корист сада осуђеном ЖЖ, према коме су донета још два решења о одлагању извршења казне затвора. Дакле, окривљени АА је у конкретном случају невршењем своје службене дужности извршио предметно кривично дело јер, ..., након што је утврдио неправилности у вези са одлагањем извршења казне затвора у односу на осуђеног ЖЖ, није предузео потребне мере да осуђени ГГ поступи по налогу од 18.05.2016. године, већ се сагласио са тим да се осуђеном ЖЖ поново одложи извршење казне затвора, па је сада осуђени ГГ

именованом осуђенику поново одложио извршење казне затвора, због чега су, према ставу Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал, а супротно жалбеним наводима окривљеног АА и његових бранилаца, радњама овог окривљеног, описаним у ставу III изреке побијане пресуде, остварена сва битна обележја бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, за које је правилно и оглашен кривим.

Дакле, окривљени АА је учинио кривично дело нечињењем јер је законом био обавезан на чињење тј. био је у законској обавези да захтева од сада осуђеног ГГ да заиста поступи по налогу из извештаја и отклони утврђене неправилности, а окривљени се, супротно својој законској обавези, као службено лице - ... односно ..., сагласио са даљим незаконитим поступањем осуђеног ГГ, ..., а ово пропуштање чињења је, према ставу овог суда, другостепени суд, супротно жалбеним наводима, правилно квалификовао као кривично дело. Иако из доказа у списима следи да је окривљени АА био ... комисије која је вршила контролу у ИК предметима Основног суда у Лозници и чијим извештајем су констатоване неправилности и наложено њихово хитно отклањање, ове радње надзора је својим поступањем које је уследило, учинио ирелевантним јер је дао сагласност осуђеном ГГ да настави са неправилним поступањем у предмету осуђеног лица које је “исплаћивало понављање”, па теза одбране истакнута и у жалбама о законитом поступању и спровођењу дужног надзора над радом Основног суда у Лозници у ИК предметима од стране окривљеног АА, без утицаја је на другачију одлуку овог суда.

У жалби окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миодрага Глоговца, Слободана Антонића и Слободана Сташевића, износи се теза о томе да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 1 ЗКП, пошто је наступила застарелост кривичног гоњења, чиме је трајно искључено кривично гоњење окривљеног АА за сва кривична дела за која је окривљени оглашен кривим побијаном пресудом. Наиме, истиче се да је оптужним предлогом Кто бр. 59/17 од 14.09.2017. године, окривљеном стављено на терет предузимање три радње, али да у њима нема елемената кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, пошто недостаје битан елемент тог дела - прибављање себи или другом физичком или правном лицу какве користи, наношења другом какве штете или тежег повређивања другог, да је након тога поднет нови оптужни предлог Кто бр. 59/17 дана 20.09.2022. године односно по протеку пет година и шест дана од дана завршетка истраге, која је, према наредби ТОК Кти бр. 16/16 од 14.09.2017. године, завршена на дан 14.09.2017. године, што значи да је наступила релативна застарелост кривичног гоњења у овом кривичном предмету, сходно одредби члана 103 КЗ. Заправо, предузимање појединих процесних радњи од стране првостепеног суда, тужилаштва и другостепеног суда у периоду између наведених датума тј. од 14.09.2017. године, када је поднет „први оптужни предлог“, до 20.09.2022. године, када је поднет „други оптужни предлог“, не могу се сматрати процесним радњама које се предузимају ради откривања и гоњења учиниоца, јер су очигледно предузете на основу оптужног предлога у коме су описане радње које нису кривична дела, тако да су оне предузете искључиво ради правдања недовољно стручног рада тужилаштва, а не ради откривања и гоњења учиниоца.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, и ове жалбене наводе је оценио као неосноване, имајући у виду све процесне радње надлежних државних органа које су предузете у циљу кривичног гоњења, као и чињеницу да је оптужни предлог Кто бр. 59/17 поднет истог дана када је завршена истрага тј. дана 14.09.2017. године, а да је актом који је поднет дана 20.09.2022. године извршена његова измена односно прецизирање, на шта је јавни тужилац неспорно законом овлашћен, због чега се у конкретном случају не може са основом говорити о наступању релативне застарелости кривичног гоњења у овом кривичном поступку.

У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Перишић, износи се теза и о томе да је суд себи дао за право да тумачи шта је ко мислио када је изговорио неке речи, те да је у конкретном случају окривљени АА оглашен кривим због “деликта мишљења и тумачења шта је ко мислио када је причао телефоном”, а жалбом се указује и да су на дан хапшења, а пре уручења решења о задржавању, сви медији, па и министар правде, коментарисали корупцијску аферу незабележену на овим просторима и помињали 200.000 евра, а да су сутрадан насловне стране биле испуњене сликама окривљеног АА, међутим, и ови наводи жалбе оцењени су као без утицаја на другачије одлучивање. Наиме, чињеница да су медији извештавали о предметном догађају на начин који је, како је то у жалби истакнуто, сензационалистички и стога некоректан, није од утицаја на правилно пресуђење у овој правној ствари, при чему окривљени АА није оглашен кривим због исказаног мишљења које је износио, већ због тога што је са степеном извесности утврђено да су разговори које је водио, као и радње које је предузимао, били усмерени на прибављање користи лицима која су правноснажно осуђена због извршења кривичних дела, а у циљу одлагања извршења њихових затворских казни.

У погледу субјективних обележја бића кривичних дела која им се стављају на терет, суд је утврдио да су окривљени АА и ББ били способни да схвате значај својих дела и да управљају својим поступцима, свесни забрањености својих радњи, те били свесни својих дела и хтели њихово извршење, као и да је окривљени ББ био свестан да подстрекава окривљеног АА на извршење кривичног дела из члана 359 став 1 КЗ посредно, преко сада осуђених ДД и ГГ, што је и хтео, што опредељује њихов психички однос према делима, у вези са чл. 25 КЗ, као директни умишљај.

Подводећи утврђено чињенично стање, као и субјективни однос учинилаца према извршеним делима под правну норму, односно вршећи правну квалификацију, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, закључио је да се у недозвољеним радњама окривљеног АА, описаним под I и II изреке пресуде, стичу сви битни елементи бића једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 у вези члана 33 и 61 КЗ, те да се у недозвољеним радњама окривљеног ББ, описаним под I изреке пресуде, стичу сва битна, како објективна, тако и субјективна, обележја бића кривичног дела злоупотреба службеног положаја подстрекавањем из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 34 КЗ, за која су изреком пресуде и оглашени кривим.

С тим у вези, овај суд је имао у виду да је током поступка изведеним доказима

несумњиво утврђено да је окривљени АА предузео кривичноправне радње за које је изреком ове пресуде оглашен кривим, па се тако у његовим радњама, описаним у ставу I изреке пресуде, стичу елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, у покушају, у вези члана 30 КЗ, а у радњама, описаним у ставу II изреке пресуде, елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, па како се у конкретном случају ради о више истих кривичних дела, учињених од стране истог учиниоца, овде окривљеног АА, у временској повезаности, а која представљају целину због коришћења исте ситуације, јединства места односно простора извршења кривичних дела, као и јединственог умишљаја окривљеног којим су оба дела обухваћена односно умишљајем у односу на продужено кривично дело као целину, а како би се осуђеним лицима прибавила корист у виду одлагања извршења казне затвора, то су испуњени сви услови из члана 61 Кривичног законика за постојање продуженог кривичног дела. Како је одредбом члана 61 став 4 КЗ прописано да, ако продужено кривично дело обухвата лакше и теже облике истог дела, сматраће се да је продуженим кривичним делом учињен најтежи облик од учињених дела, па је овај суд, с обзиром на утврђено чињенично стање, нашао да се у конкретном случају ради о једном продуженом кривичном делу злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 у вези члана 33 и 61 КЗ.

Као што је претходно речено, будући да се, према ставу овог суда, у радњама окривљеног АА описаним у ставу II изреке побијане пресуде (које се тичу осуђеног ИИ), не стичу сви битни елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, у покушају, у вези члана 30 КЗ, а које кривично дело је, према оптужном акту, ушло у конструкцију продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ у вези члана 33 и 61 КЗ, то је овај суд из изреке пресуде изоставио предметне радње окривљеног АА, налазећи да је на тај начин у потпуности решио предмет оптужбе, те да се, по правилној примени закона, у оваквој процесној ситуацији ослобађајућа пресуда не доноси.

Истовремено, суд је, крећући се у границама својих законских овлашћења, у ставу I изреке, прецизирао да је окривљени АА искористио свој службени положај и овлашћења како би окривљеном ББ прибавио корист односно да је поступао „у намери прибављања користи окривљеном ББ у виду одлагања извршења казне затвора“, будући да, сагласно утврђеном чињеничном стању, није доказано да је таква корист окривљеном ББ и прибављена тј. уподобљавајући наведено чињеници да је предметно кривично дело остало у покушају. Такође, у делу диспозитива у ком се наводи да је окривљени АА у моменту одлучивања по захтеву за понављање кривичног поступка поводом истих чињеница имао „две пресуде Апелационог суда“ о томе да се налаз и мишљење вештака економско – финансијске струке Љубише Ћирића не може сматрати новим доказом, у изреци пресуде је наведено да је реч о „две одлуке“, будући да је једна одлука - пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 532/14 од 23.10.2015. године, а друга - решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 545/16 од 11.04.2016. године, а такође је прецизирано и да је окривљени АА поступио „супротно одредби члана 473 став 1 тачка 3 ЗКП“, а не члана 473 став 1 тачка 6 ЗКП, имајући у виду да се у том делу ради о очигледној омашци јер је чланом 473 став 1 тачка 3 ЗКП (а не чланом 473 став 1 тачка 6 ЗКП) прописано да се кривични поступак може поновити само у корист окривљеног ако се изнесу нове чињенице или се поднесу *нови докази* који сами за себе или у вези са ранијим чињеницама или доказима могу довести до одбијања оптужбе

или ослобођења од оптужбе или до осуде по блажем закону, што је овде случај.

Дакле, суд је, крећући се у оквирима својих законских овлашћења, чињенични опис садржан у диспозитиву оптужног акта делимично изменио и стилизовао на тај начин уподобљавајући га чињеничном стању утврђеном током поступка изведеним доказима, при чему се кретао у оквиру истог кривичноправног догађаја, уједно налазећи да се тиме не повређује идентитет оптужбе и пресуде и окривљенима не ставља на терет већа количина предузетих радњи од оних које им је оптужним актом на терет ставио јавни тужилац. Према ставу овог суда, начињеним изменама није дошло до прекорачења оптужбе јер је опис дела пресуде уподобљен утврђеном чињеничном стању и није додата већа криминална воља окривљених нити је повећана криминална активност, на који начин би се погоршао њихов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, напротив.

Како су окривљени на поменути начин учинили дела која су законом предвиђена као кривична дела, која су противправна и скривљена, те како не постоје основи који би искључили противправност или њихову кривицу, то их је суд, у вези чл. 14 КЗ, огласио кривим.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, на претресу одржаном пред овим судом одбио је доказне предлоге одбране да се у доказном поступку пред судом трећег степена у својству сведока испита ТТ, некадашњи Виши јавни тужилац у Шапцу и СС, ... окривљеног ББ, те да се поново испита сведок ВВ, „на околност да ли је ико утицао на њу“ и преслушају прислушкивани разговори између окривљеног ББ и СС, као и између окривљеног ББ и осуђеног ДД, односно сви разговори окривљеног ББ, „да би се утврдило да ли је постојало подстрекавање“ (којим доказним предлозима одбране се противила јавни тужилац наводећи да сматра да су сувишни, с обзиром на то да је чињенично стање довољно разјашњено и другостепена пресуда донета у складу са свим изведеним доказима и утврђеним чињеницама, због чега је испитивање именованих у својству сведока и преслушавање прислушкиваних разговора у овом тренутку сувишно за разјашњење било које чињенице), налазећи да је поменуто, код чињеничног стања утврђеног током поступка изведеним доказима као претходно, сувишно, а њихово извођење би било противно начелу целисходности и економичности поступка, чијем би неоправданом и знатном одуговлачењу допринели.

Одлучујући о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима, суд је, полазећи од опште сврхе кривичних санкција из чл. 4 ст. 2 КЗ и сврхе кажњавања из чл. 42 КЗ, ценио све околности које утичу на то да казна буде како мања, тако и већа, према општим правилима о одмеравању казне из чл. 54 КЗ, па је у односу на окривљеног АА, као олакшавајуће околности, ценио његове личне и породичне прилике и у том смислу његову старосну доб, те чињеницу да је ожењен и отац једног пунолетног детета, затим, протек времена од учињеног кривичног дела које се не може приписати његовој кривици и ранију неосуђиваност, док отежавајућих околности на његовој страни није нашао, па га је, узимајући у обзир степен кривице и јачину повреде односно угрожавања службене дужности као заштићеног добра у конкретном случају, те чињеницу да је окривљени овом пресудом оглашен кривим због мањег обима криминалне делатности него што је то био случај са ожалбеном пресудом, применом

наведених законских одредби, као и одредби чл. 1, 2, 4, 42, 45 и 54 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца, у коју казну затвора му се, применом одредбе члана 63 КЗ, урачунава време лишења слободе и у притвору од 14.09.2016. године, 21:10 часова, када је лишен слободе, до 27.01.2017. године, када је на слободу пуштен.

Ценећи околности из члана 54 КЗ у односу на окривљеног ББ, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, је става да је правилно другостепени суд закључио да су олакшавајуће околности на страни овог окривљеног - његова породична ситуација тј. чињеница да је ожењен и отац двоје малолетне деце, као и протек времена од извршења кривичног дела, док је, као отежавајућа околност, правилно цењена његова ранија осуђиваност, због чега је, узимајући у обзир степен његове кривице и јачину повреде односно угрожавања заштићеног добра, окривљени ББ правилно осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци.

Суд је мишљења да су овако утврђене кривичне санкције сразмерне тежини кривичних дела и насталим последицама, као и личности окривљених, те да ће се њима у потпуности остварити сврха кажњавања и општа сврха изрицања кривичних санкција предвиђене чл. 4 и 42 КЗ.

Применом чл. 261 - 264 ЗКП, окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка - судског паушала плате износ од по 50.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те износ трошкова кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првостепени суд накнадно посебним решењем, имајући у виду њихову целокупну материјалну ситуацију, оцењујући, притом, да се ради о примереном износу судског паушала у конкретном случају и с обзиром на трајање и сложеност поступка, а чијим плаћањем свеукупно неће бити доведено у питање како њихово издржавање, тако ни лица која су окривљени дужни да издржавају.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака и бранилаца (евентуално друге предлоге или примедбе које није посебно образлагао), али је, с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште, закључио да исти нису од битног утицаја на другачије пресуђење у овој кривичноправној ствари.

Сагласно претходном, применом одредбе члана 458 и 457 ЗКП, других процесноправних, као и наведених материјалноправних одредби, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Виши саветник
Јелена Каличанин Војновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јелена Шкулић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Јасмина Токић